

Milan
Apih

Pet pesmi

RIBIČ
 Veslá počasi
 po temnem lazurju
 in se ozira,
 kam bi vrgel mrežo,
 da bo jutri
 polna premetavajočega se srebra.

Luna že vzhaja na nebu
 in luč na obali
 ribiča vodi v pristan.

Med tem premišljuje,
 kaj bo jutri ob zori
 rekel na pomolu stari Bepo,
 ki ne more več na morje.

Ali bo nevoščljiv,
 ali bo posmehljiv
 njegov pogled na plen?

A kmalu tudi sam
 bo prihajal

le še na obalo.
Vsako jutro,
vsak dan –
tja do zadnjega dne,
ko zvon ga pospremil bo
v njegov večni pristan.

DA MI JE NAJTI
BESEDO

Da mi je najti besedo –
besedo tolažbe,
ki bi bila dovolj
za vso bol,
tvojo in mojo!

Sinička v pomlad je hotela,
pa je v okno zadela,
meni srce razbolela,
ki kakor berač brez strehe
blodim in iščem strehe
blodim in iščem utehe
zate in zase.

In tavam
in se zaletavam
v okna tvoja,
kakor sinička moja –
mrtva na tleh,
nedolžna,
ko le nad mano je greh –
kakor črn oblak,
kakor môra, ki môra vse zadušiti.

O, zakaj sem tak,
kakršen nočem biti?

PISMO

Pišem ti pismo,
da bi ti bil blizu,
ki si daleč.

In da bi pozabil,
da sem sam;
sam sredi ljudi,
ki vsi nekam hitijo,
a jih ne vidim;
ki nekaj govorijo,
a jih ne slišim,
ker mislim nate.

A misliti ni dovolj.
Misli se izgubijo,
kakor voda v pesku,
kakor oblaki na nebu,
kakor ptice v zraku,
za katerimi ni sledu.

Zato ti pišem
in boleče vtiskujem črke
v zamišljen papir.
Tako laže spremljam
tvoje korake
in tvojo postavo
in tvoja kolena,
ki se smehljajo izpod krila,
ki ga veter privzdiguje.

Na skrivnem prisluškujem
tvojim pogovorom
z drugimi
in si želim,
da bi bile tvoje besede zmedene,
kakor so moje misli,
kadar te ni.

Kakor tiha senca
hodim s teboj
po polju . . . po travah . . . po gozdu
ko se ljubezen pretaka med nama;
dokler v srcih ne prekipi
in zavriska,
kakor s paro nabita lokomotiva.

Tedaj vzdrhtiva v omami
sredi žitnega polja,
kjer se ti klanja
rdeči mak.

In ko se zbudim,
ko me sredi sončnega sija
zajame vsakdanje življenje,
ko zašumi morje,
ki pljuska ob moj čoln,
in ko zagledam spet bele oblake,
ki romajo k tebi,
me zalije žalost,
ker ne morem z njimi,
ker sva predaleč vsaksebi,
da bi si delila
sonce in morje in ognjišče.

Ker sem sam,
sam sredi tega neskončnega sveta,
ki nima prostora
za naju oba.

VASOVALEC Ves dan sem bil sam s seboj,
ves dan sem bil sam s teboj.
Nevidno, neslišno sem vasoval
pri tebi – kjerkoli si bila.
Ali si me čutila?

Narahlo privzdignil sem pramen
tvojih dehtečih las
in dahnil poljub
na tvoj beli vrat.
Ali si me čutila?

Kakor trepetajoča senca
ob tebi sem stal
in ti neslišno v uho šepetal
besede Visoke pesmi,

ki jo je Salamon pel
o ljubezni.

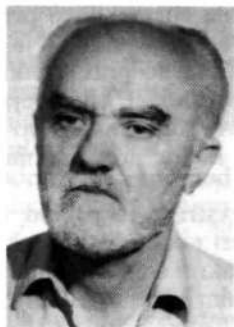
O ljubezni, ki je močna kakor smrt,
o ljubezni, ki je močnejša kakor smrt.

VČERAJ JE BIL
LEP DAN

Včeraj je bil lep dan,
dan ko še nikoli;
včeraj sem ljubil takó,
takó, ko še nikoli.

Včeraj je bil lep dan,
dan, ko še nikoli;
včeraj trpel sem tako,
tako, ko še nikoli.

Včeraj je bil lep dan,
lep dan, ko še nikoli . . .

František
Benhart

Sijajni dan po najbolj steničavi noči

Ko sem se rodil, mi je bilo brez enega samega dneva dvaindvajset let. Zgodilo se je pod razprtim svodom neke septembrske noči na bregu reke, ki se je imenovala Sava in je bila moja mati. Malo je manjkalo, pa še krst bi se bil udejanjil iste noči in na istem mestu (*krst pri Savi*): proti jutru so šli, najbrž iz ježiške gostilne v Tomačevo, pijanci – ne vem z gotovostjo, ali so bili zares pijanci, toda peli so prav po pijansko – in so kolektivno puščali vodo iz steze dol po bregu, pod katerim sem košček naprej ležal, poskušaje zaspati, brez odeje, le z zavihanim ovratnikom suknjiča. Pravi pravcati krst pa sem opravil sam samo nekaj uric pozneje. Komaj je zasijalo sonce, sem, prezebel, kot sem bil, skočil v valove mrzle, ampak čudovito čiste reke in se takoj pogrel. Na telesu in na duhu.

Pisalo je leto šestinštirideseto in sem prišel v Slovenijo kot štipendist češkoslovaškega ministrstva za šolstvo ter prosveto. Bilo je za enomesečno bivanje v Jugoslaviji, v resnici pa sem ostal le šestnajst dni. To pa zato, ker